

U: Peus d'ungles pintades

Per a caminar
i per a mostrar,
roges intenses les ungles,
per sentir-los,
i rebre-hi l'impacte
de petons i carícies
quan no són només
recorreguts inerts per la pell.

Per a això
tens els peus davall
dels genolls
i nord enllà,
però fugint de significats i de diccionaris,
hi camines, nus i
depassats els sentits,
i el sentit,
vers l'allibera-
ment
del que el més pròxim empresona,
sovint sense adonar-se'n.

Bitllet d'anada
sense tornada,
amb dignitat a cabassos
i el món sencer per descobrir
de qui se sap més persona
que qui aconsella
servir cafès
i no és res més
que un més dels rancis
fastigosos,

dels gossos!
Cafè amb sal!,
i rocs al cap!...,
necessiten els amos
i els que en volen fer.
I en tindran...

Mentrestant,
no ens intimidaran
i intímarem
amb tantes mirades com
ens sedueixin
ens despullin,
ens sorprenguin,
ens prenguin
i ens vulguin explorar.
Per pures ganes,
per res més.
Perquè demà serà
quan vulguem que sigui, farts de promeses,
tan prometeu com som...

I dit això
queda clar
que la base de peus que ens cal
ha de ser una de gran,
no per aixecar gratacels
sinó cases de planta baixa,
on no cansi pujar
ni tan sols
amb els teus
d'ungles pintades.

Peus d'ungles pintades

Nail-painted Feet

One: **Nail-painted Feet**

To walk
and to show,
deep red their nails,
to feel them,
and take the blow on
of kisses and caresses
when they are more than
inert trips around the skin.
To this end
you've got your feet below
your knees
and over the North,
but fleeing from meanings and dictionaries,
you walk along, naked and
overcome senses,
and the sense,
towards the free-
(m)in'
of which the closest imprisons,
often without realizing.
One-way ticket
no return,
with a bunch of dignity
and the whole world to discover
of those who believe themselves to be more
human
than who advices
to serve coffee
and who's no more than
one of those nasty
musty,

one of those dogs!
Coffee with salt!,
and stone their head!...,
they need bosses
and bosses pretenders.
And so they'll have...
Meanwhile,
we won't be intimidated
and we'll intimate
with as many looks as to
seduce us
undress us,
surprise us,
take us
and wanting to explore us.
Pure willing,
nothing else.
Because tomorrow will be
whenever we want it to be, sick of promises,
as Prometheus as we are...
And that being said
it's clear
the sole of the feed we need
must be big,
not to raise skyscrapers
but ground floor places,
where climbing up doesn't tire
not even
with your
nail-painted.

Dos: Fer fotos al metro

Quan Josep Lluнас encara no havia fundat *La Tramontana*, a Londres ja hi havia metro. I això no és ni bo ni dolent, sinó que senzillament és. És 1863. El primer tram del London Underground ja funciona i tot i el seu nom la major part de la xarxa del ferrocarril metropolità de transport ràpid de la capital anglesa no era ni és subterrània. Això sí, la còpia mundial d'aquest sistema de transport urbà sempre ens remet a la subterraneïtat, a l'*Underground* i, sovint també a mi, al vellut subterrani de Lou Reed i John Cale, de Warhol, Nico i la resta. Quan sento «underground» el meu cap automàticament i sense dirigisme sempre hi afegeix «Velvet»; i no de *Blue Velvet*, que també podria ser, sinó de Velvet Underground. Seminal també, tot i que d'una altra manera. Seminal com ho era la novel·la sado-masoquista d'on van extreure el nom del grup i les intencions, sempre dolentes, de convertir la poesia bella i extrema de Reed en cançons més enllà dels sons que en el seu moment es podien enregistrar.

Centrem-nos, però. Perquè si l'«underground» no és subterrani, tal com ja hem apuntat, aleshores què és? Doncs pot ser també «fora de», «des dels marges» o «fora d'ells...» (fora dels marges que em remet a la mort de l'Eugenio Trias, tan oblidada entre un papa que plega i uns toros que tornen), «enlloc», «lluny de», «darrere»... i mil paraules més. Tot apunta la necessitat d'expressar l'anhelada veu extrema que sovint la majoria mai no tindrà en compte però que alhora serà imprescindible per obrir esclatxes en la monotonia del dia a dia que acaba convertint el metro, per exemple, en completament necessari per a la producció; sempre a través de la circulació de mà d'obra, de persones assalariades que ja no tenen consciència de ser-ho, que han perdut la consciència de classe. Per això, també, les metròpolis excaven túnels i forats en el seu subsòl, per això construeixen monuments identitaris post-moderns que no es veuen però que hi són, per això milions de persones esdevenen usuàries de vagons ràpids per forats subterranis i es llencen dalt de trens per túnels excavats en el dedins de les ciutats. I per això fer un viatge en metro ha deixat de ser especial i no passa de ser un totxo més en la paret grisa del gris del dia a dia. Ja ningú no el fotografia com tu fas, ara que tot just l'estrenes, ara que fa 146 anys que el van inaugurar. Totes han esdevingut usuàries; i poca cosa més.

Fer fotos al metro

Photograph the Underground

Two: Photograph the Underground

When *La Tramontana* wasn't still founded by Josep Lluas, the Underground was already in London. This is neither good nor bad, it's just like this. It's 1863. The first section of the London Underground is just working and, despite its name, most of the metropolitan rapid transit rail system of the English capital city wasn't and isn't belowground. However, the worldwide copy of this urban transport system always sends us back to the *subterraneity*, to the *Underground* and, also often to me, to that Lou Reed's and John Cale's Velvet Underground as well as Warhol's, Nico's and so on. When I listen to the word 'underground', my head automatically and without any dirigisme always adds 'Velvet'; not that of *Blue Velvet*, which could also be possible, but that of the Velvet Underground. Also seminal, though in another way. Seminal as it was the sadomasochistic novel from where they got the name of the band and their intentions, always bad, of turning the beautiful and extreme poetry of Reed into songs that went far beyond the sounds that could be recorded at the time.

Let's focus, now. So, if the 'underground' is not subterranean, as we've already said, then what is it? It may be also «out of», «from the margins» or «out of them...» (out of the margins which reminds me of Eugenio Trias' death, so forgotten between a leaving pope and some returning bulls), «instead», «away from», «behind»... and a thousand more words. Everything points to the need of expressing the extreme yearned-for voice that most people won't often take into account but that will become essential to bring about some cracks in the daily routine which ends up turning the Underground into, for instance, something completely necessary for production; always through the movement of labour, of wage earners who are not aware of their social status anymore, who have lost their class consciousness. That's why metropolis also dig tunnels and holes in their subsoil, that's why they build postmodern identity-defining monuments which you don't see but there they are, that's why millions of people become fast wagon users across the underground holes and they jump into the trains through tunnels dug out inside the cities. And that's why going on a trip via underground isn't special anymore and it's a merely brick in the grey wall of the every day's grey. Nobody takes photographs of it as you do, now that you just release it, now that it's 146 years since its opening. They all have become users; and little more.

Tres: No ens ve de sèrie...

No ens ve de sèrie mirar de cara la vida i dir-li «bon dia» i «bona nit» quan toca malgrat, entre una salutació i l'altra, passin tot de coses que no ens agradin. Perquè quan ho diem ho desitgem més que no ho expliquem. I ho fem perquè sí, perquè volem i ens ve de gust. Desitjar que així sigui i que no ens amoïni el clima social que patim és també actitud, ferma i no deixar-se arrossegar per les riudes que els llepaculs dels amos ens envien quan obren les comportes de la seva presa per ofegar-nos, si cal, en el reconstrat nom de la «crisi».

No ens ve de sèrie mirar sense por qui mana i dir-li que no som moneda de canvi de res, ni de processos sobiranistes de fireta, ni d'«en nom de...» ni de res de res... No anava amb el preu que malgrat ens derrotin cada dos per tres no ens deixem cavalcar ni ara ni mai ni vulguem ser ase dels cops ni ruc de ningú. Tot ens ve no donat sinó com a conseqüència d'una decisió pròpia, meditada a vegades però sobretot necessària per continuar respirant. Perquè, si no ho fem, l'aire no ens entra de gust per les fosses nasals i respirar es converteix en un suplici. Ho fem, doncs, per necessitat també, però no perquè hi estiguem predestinats.

Tot i això, hi ha qui ens vol fer creure que ens toca ser així perquè els astres i la posició en què es trobaven quan vam néixer és qui ho dictamina. I no és el cas. Ens mantenim alçades perquè ho hem decidit i perquè és així que ens volem i ho hem triat. I no ens ve de sèrie desitjar, viure i respirar la revolta que alhora ens dóna l'alè de vida que ens impulsa a ser. I en tant que «ser», «som».

No ens ve de sèrie...

It Isn't Our Default Setting

Three: It Isn't Our Default Setting

It isn't in our default setting facing life and saying «good morning» and «good night» when expected even though, between both greetings, many things we don't like keep on happening. Because when we say something, we wish it even more than if we'd explained it. And we do it just because, because we want to and we feel like. To wish away and not to get worried about the social climate we suffer is also an attitude, strength and not being ruled over by the floods that brown noser bosses send us when they open the flood gates to drown us, if necessary, in the damned name of «crisis».

It isn't in our default setting to look with no fear at those who rule and tell them we are not a bargaining chip for nothing, neither for fake sovereigntist processes nor «in the name of...» nor for anything else... It wasn't included in the price that despite we're beaten every now and then we never ever let ourselves be ridden nor wanting to be nobody's donkey nor beast of burden. Anything is given but as a consequence of our own choice, sometimes thoughtful but most of all necessary to keep on breathing. Because, if we don't do it, the air doesn't come pleasingly into our nostrils and breathing becomes an ordeal. So, we do it also because of need but not because we are predestined to it.

Even so, there's who wants us to think that we must be like this because of the stars and their position at the moment of our birth is the one to dictate it. And it's not the case. We're still standing strong because we've decided to and because this is how we want ourselves and we've chosen it. And it's not our default setting to desire, to live and to breathe the uprising, that gives us at a time the breath of life which impels us to be. And so as «to be», «we are».